

vyžadoval podle stav. řádu jiného posouzení nežli projekt původní, stížnost nenamítá, ač st-lce schválený projekt musil býti znám. Nelze tedy uznati, že by tím, že o restringovaném rekursním petitu žal. úřad rozhodl hned in merito, aniž vrátil věc k novému řízení a projednání první stolicí, byla st-lka porušena ve svých uplatněných právech subjektivních.

Námítka rozhodování per saltum jeví se tedy bezdůvodnou.

Ve věci samé stížnost brojí proti názoru nař. rozhodnutí, které projektovanou nástavbu kvalifikuje jako pouhou podstatnou změnu, a dovozuje, že jde o přístavbu resp. přestavbu ve smyslu § 25 stav. ř. Ani v tomto bodě nebylo lze stížnosti dáti za pravdu.

Nss vyslovil již ve svém nář. Boh. 2211 adm. právní zásadu, že přístavbou ve smyslu §§ 25 a 14 stav. ř. pro Prahu rozuměti sluší jen ono stavební dílo, které by — kdyby se nepřipojovalo k stavbě již trvající — mohlo býti pojímáno jako stavební objekt samostatně existující a určitému stav. a hospodářskému cíli sloužící. Není proto přístavbou, když zdi stávající budovy se jen nepatrně zvyšují, třeba by se současně s tím — ale jen přeměnou stavby dosavadní a s použitím stavby staré — pořídilo nové patro. Setrvává na tomto právním názoru, nemohl nss nař. rozhodnutí shledati nezákonným, když jinak stížnost správnost skutkového podkladu rozhodnutí — že se totiž k zřízení nového patra použije celé již trvající půdní podezdívky — nepopírá.

Pokud však stížnost namítá také, že jde o přestavbu, nemohl se nss těmito vývody jejími zabývat, poněvadž tato námítka nebyla ani st-lkou při stav. komisi konané dne 15. dubna 1924 (§ 33 stav. ř.) ani ve výměru první stolice uplatněna a je tedy dle §§ 5 a 6 zák. o ss nepřípustna.

Z uvedených důvodů bylo stížnost zamítnouti.

Č. 4709.

Z á v o d n í v ý b o r y: I. * Propuštění zaměstnanců z práce následkem omezení výroby má za následek přerušeni zaměstnání podle § 14 lit. a) zák. o záv. výborech. — II. * Přestoupení zaměstnance do jiného podniku téhož zaměstnavatele jest přerušeni zaměstnání v příslušném podniku podle téhož § 14 lit. a).

(Nález ze dne 16. května 1925 č. 3937).

V ě c: Karel H. a spol. proti rozhodčí komisi dle zákona o závodních výborech v Karlových Varech stran volby závodního výboru.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: St-lé podali proti výsledku voleb do záv. výboru městských lázeňských zaměstnanců v K. V. námítky, uvádějíce, že za členy záv. výboru zvolen byl Ferdinand St., František V. a Václav Z., ačkoliv nebyli volitelní, ježto v době vypsání voleb nebyli v podniku zaměstnání nepřetržitě aspoň 12 měsíců, neboť na podzim roku 1923 své zaměstnání v podniku přerušili, a teprve zase v květnu 1924 do něho vstoupili. Jen Ferdinand St. byl prý i v zimě po několik dnů v závodě zaměstnán,

ale jen přechodně, nikoliv trvale. Na váhu nepadá, byli-li snad jmenováni zatím zaměstnání v jiném podniku obce, neboť v podniku lázeňském zaměstnání nebyli, mzdy žádné z něho neměli a byli také u nemoc. pokladny odhlášeni.

Rozhodčí komise nař. nálezem námitky tyto zamítla.

O stížnosti uvážil nss takto:

St-lé namítali v řízení správním proti provedeným volbám do záv. výboru, že tři osoby, jež prohlášeny byly za volitelné, postrádají volitelnosti, ježto nebyly v době vypsaní volby zaměstnány v lázeňském podniku nepřetržitě po dobu 12 měsíců (§ 14 lit. a) zák. o záv. výborech). Rozhodčí komise zamítla tyto námitky, při čemž vycházela: 1) ze skutkového zjištění, že přerušení zaměstnání u jmenovaných osob nestalo se z příčiny jiné než následkem částečného omezení provozu, a 2) z právního náhledu, že přerušení zaměstnání nastalé z důvodu omezení nebo zastavení provozu není přerušením takovým, s jakým § 14 lit. a) zák. o záv. výborech spojuje ztrátu volitelnosti do záv. výboru.

Nss neshledal tento právní náhled rozhodčí komise správným.

Nálezem Boh. 2974 adm. vyslovil sice tento soud, že zanikne-li činnost záv. výboru následkem zastavení výroby na dobu delší jednoho měsíce, má po opětovém jejím zahájení ihned býti přikročeno k volbě záv. výboru a nemá býti vyčkáváno, až dělníci, kteří již před tím v závodě po dobu potřebnou k dosažení aktivního nebo pasivního práva volebního zaměstnání byli, budou v něm opět pracovati po dobu předepsanou k dosažení aktivního nebo pasivního práva volebního. V případě takovém má dle uvedeného nálezu právě naopak volba provedena býti tak, jako by se zahájení výroby přimykalo bezprostředně k jejímu přerušení, a jakoby zaměstnání osob v závodě pracujících vůbec přerušeno nebylo. Leč pravidlo toto platí právě jen pro případ opětového zahájení výroby dle § 25 lit. b) zák. o záv. výborech, a zakládá se na výslovném předpisu zákona, že volbu provéstí jest i h n e d po zahájení výroby. Na jiné případy nemůže však tento výjimečný předpis býti rozšiřován, neplatí tedy ani pro případ, kde jde o zastavení výroby, s níž nebylo spojeno zrušení záv. výboru, ani pro případ pouhého omezení výroby. V těchto případech nutno použití zásady obecně platné, která jest vyslovena v § 14 lit. a) a dle níž přerušení zaměstnání v době 12 resp. 6 měsíců před vypsáním volby má za následek ztrátu volitelnosti.

Opačný náhled úřadu nemá opory v zákoně.

Nař. rozhodnutí uvádí ovšem dále, že v daném případě šlo jen o přesunování sil uvnitř městských podniků a že přesunováním takovým nepřerušuje se zaměstnání ve smyslu § 14 lit. a) cit. zák., leč i tento náhled odporuje zákonu. Cit. předpis požaduje nepřetržité zaměstnání v příslušném podniku, t. j. v podniku, k němuž závod, o který jde, přísluší. Přestoupí-li zaměstnanec do podniku j i n é h o, pak přerušil zaměstnání v příslušném podniku a ztrácí volitelnost, třeba podnik ten patřil témuž zaměstnavateli. Že pak v daném případě šlo o přemístění zaměstnanců z jednoho podniku do podniku jiného, je nesporno.

Z důvodů těch bylo nař. rozhodnutí zrušiti dle § 7 zák. o ss.